

Man kan säga att postkolonial kritik handlar om att läsa den västerländska traditionens stora ord i relation till kolonialismens praktik för att se vilket allvar som legat bakom orden.

En gemensam utgångspunkt för postkolonialt tänkande är kritiken mot den vetenskapliga tilltron till objektiv kunskap om människan. Den etablerade vetenskapliga kunskapen om människan och hennes roll i världen är formulerad i västvärlden, som samtidigt och integrerat med sitt kunskapssökande har använt denna kunskap för att rättfärdiga geopolitiska orättvisor. En tydlig formulering av denna utgångspunkt finner vi redan i titeln till Edward W. Saims centrala studie Kultur och imperialism. Kolonialismen är inte bara en geopolitisk praktik och materialisering, det är också en föreställningsvärld som genomsyrat hela den moderna västvärlden, och postkolonialismen hävdar att denna föreställningsvärld och de maktrelationer den omhuldar överlevt den politiska koloniseringens nederlag.